

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 26 d'octubre de 2006

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sra. Maria Eulàlia AMAT LLARI i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la mercantil P.U. SL va presentar, en data 24-3-2005, demanda envers la societat B. SL, en virtut de la qual sol·licita la condemna de la defenent a l'abonament de la quantitat de 7.900 Euros, amb més els interessos legals, i altres 4.100 Euros, amb més els interessos, i la imposició de les costes processals.

La representació processal de la mercantil defenent va oposar-se a la demanda, segons escrit de contesta de data 7-4-2005, i demanava que es procedís a dictar sentència desestimatòria de la demanda, que es lliurés la quantitat embargada a la part defenent a la mateixa i amb imposició de les costes processals.

II.- L'honorable Batlle va dictar sentència, de data 6-4-2006, per mitjà de la qual decidia: "DECIDEIX Estimar parcialment la demanda formulada en data 24 de març del 2005 per la societat "P.U. SL" contra la societat "B. SL", condemnar la defenent a pagar a l'agent l'import de 7.900 €, més interessos legals des de la data de contesta i sense efectuar especial condemna en costes".

III.- La representació processal de la mercantil B. SL ha interposat recurs contra la sentència d'instància i, per escrit, de data 3-7-2006, va presentar llurs conclusions, i amb fonament en els arguments continguts en el seu escrit demanava que es procedís a revocar la sentència dictada a la instància. Per el contrari, la part apel·lada va lliurar el seu escrit de contesta a les conclusions, en data 24-7-2006, i va sol·licitar, per les raons contingudes en l'esmentat escrit, la confirmació de la resolució d'instància i la imposició a la part recurrent de les costes processals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs de la part defenent es fonamenta en els següents greuges o motius de recurs. En primer terme, encara que sustenta que esdevé insubstancial per les pretensions d'aquesta part recurrent, no és un fet pacífic que el 22-11-2002 la part defenent deixés sense efecte les reserves efectuades. En segon terme, també es troba disconforme amb la solució que adopta la resolució d'instància en relació al retorn de la quantitat de 7.900 €; considera que la referida quantitat no pot ésser entesa com a arres confirmatòries sinó penals i que, en tot cas, si es configura la paga i senyal aquesta es perdria si l'habitació no s'ocupava.

Pel que fa a la primera de les qüestions objecte de debat, s'ha de convenir amb la resolució d'instància, i contra les pretensions de la part recurrent, que a les actuacions resta acreditat que, en data 22 de novembre de 2002, la part defenent va deixar sense efecte les reserves realitzades; la qual cosa té evident transcendència en relació a les quantitats lliurades a la part defenent i sobre les quals versen les pretensions enfrontades de les parts litigants en aquesta alçada. En efecte, de la lectura del document que es troba al foli 84 se'n desprèn que el Sr. Couturier, en data 22-11-2002, comunica a la part agent que el seu Hotel es troba complet en les dates de 5 a 8 de desembre, de 26 de

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

desembre a 1 de gener de 2003 i de 1 a 8 del gener d'aquest darrer any. I afegeix que si s'ha pres la comunicació de tarifes i condicions com una reserva que lamenta la confusió. S'ha d'afegir que no caldria lamentar cap confusió si es tractés realment d'una comunicació de preus i condicions, a la vegada que no s'entén la distància temporal existent entre el fax on es sol·liciten les reserves, de data 6-9-2002 i la contesta més de 2 mesos després. En definitiva, confirma les anteriors argumentacions la prova de confessió en judici, atès que preguntat el representant legal de la part defenent (foli 135), si al mes de setembre va confirmar la disponibilitat i el preu de l'hotel per les dades abans referides, contesta ésser cert i a la posició 10 manifesta que és cert que va enviar el fax de 22-11-2002, en el qual es deixaven sense efecte les reserves realitzades.

Per consegüent, en relació a aquest extrem no s'escau efectuar ulteriors valoracions sobre la prova practicada per a concloure en la mateixa direcció que la resolució judicial d'instància

II.- Respecte a la segona qüestió o extrem objecte de recurs, entén la part recurrent que l'argumentació del jutgador per a negar el retorn de la quantitat de 7.900 € no es pot compartir. Quant a aquest extrem, convé, en primer lloc, assenyalar que no es pot utilitzar el mateix argument per les dues partides reclamades per la part agent, com pretén la recurrent defenent, atès que són partides que responen a conceptes diferents: una reclamada com a danys i perjudicis i a la qual no es dona lloc, i la segona, com a devolució de les quantitats lliurades per a garantir les reserves a l'Hotel de la part defenent. En segon lloc, quant a aquesta darrera qüestió, entén la recurrent que aquestes quantitats lliurades han de ser enteses com a arres penals i no confirmatòries i que, en tot cas, si són confirmatòries, d'acord amb les normes que es troben al foli 138, s'haurien de mantenir en poder de la part defenent.

En relació a la primera qüestió, relativa a la natura de les arres, s'ha d'assenyalar que del material probatori que es troba a les actuacions existeixen diferents arguments que abonen la solució de les arres confirmatòries. En efecte, ja es coneguda la

jurisprudència d'aquesta Sala, segons la qual quan es pacten arres, excepte que existeixi un pacte exprés del qual es derivi clarament que la funció que cerquen les arres és sancionatòria (penal) o bé permetre el desistiment d'un contracte ja perfeccionat (penitencials), la funció que compleixen s'ha d'entendre com a mostra o prova de l'execució d'un contracte ja perfeccionat; d'aquí que s'anomenin confirmatòries o paga i senyal. I si aquesta reflexió la traslladem al cas que ens ocupa s'extreu el que segueix. En primer terme, resulta que de la prova documental que es troba a les actuacions s'extreu que les quantitats lliurades per efectuar reserves a l'Hotel són qualificades pel demandat (cfr. Foli 67) com a reserves d'acompte; el que s'adiu amb el lliurament de quantitats a compte o com a paga i senyal. I, en segon terme, perquè la garantia a la qual es refereix la part recurrent es compleix amb el lliurament d'aquestes quantitats a compte com a part del preu, de forma que si no s'efectua la reserva es pot produir, en determinades ocasions, la pèrdua del numerari lliurat. En definitiva, de les actuacions no es pot concloure l'existència de cap pacte exprés ni de voluntat derivada d'altres fets (facta concludentia) que provi un acord per a qualificar les quantitats lliurades com a arres penals o sancionatòries.

III.- I, en darrer terme, manifesta la part recurrent que, encara que es tractessin d'arres confirmatòries o de paga i senyal, aquestes haurien de restar en el seu poder, com així es deriva de les normes que es troben al foli 138. Al respecte, dos són els arguments que impedeixen que aquest motiu pugui triomfar. El primer, perquè com el jutjador a quo posa de manifest aquestes normes despleguen la seva eficàcia en la relació entre hotelier i client particular i no en el marc de la relació mercantil o professional establerta entre les parts litigants. I, el segon, perquè caldria que l'incompliment del contracte fos imputable a la part agent i de les actuacions no es desprèn que les anul·lacions de les reserves fossin per causa atribuïble a la part actora, sinó que, com s'assenyala en la resolució impugnada, ambdues parts varen actuar sense la diligència exigible en el compliment de les seves obligacions; per la qual cosa s'escau procedir al retorn de les quantitats lliurades i restaurar així l'statu quo

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

existent abans de la perfecció del contracte existent entre les parts litigants.

IV.- Les consideracions anteriors justifiquen el refús del recurs interposat contra la resolució d'instància i justifiquen, en matèria de costes processals, la imposició a la part recurrent de les costes d'aquesta alçada (arg. Codi 7,51,5)

Atesa la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMEM el recurs interposat per la representació processal de la mercantil B. SL contra la sentència, de data 6-4-2006, dictada per l'Honorable Batlle, constituït en Tribunal unipersonal, i confirmem la seva part decisòria, amb imposició a la part recurrent de les costes processals d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-